

Гуга. Щомъ си искалъ змей да бждешъ, не е трѣбвало менъ за жена дв вземашъ. А робиня да бжда — не мога понесе.

Змеягъ. Че отъ кога тѣй почна да мислишъ?

Гуга. Отъ кога ме доведе въ твоитѣ сараи и видѣхъ клетитѣ си сестри на какво изпитание сж.

Змеягъ (Ядосанъ). Всичкитѣ ще изгоря, за да останешъ сама.

Гуга. Тогазъ нѣма да те погледна.

Змеягъ. Нали искашъ самичка да бждешъ?

Гуга. Да ги пустнешъ, за да си разотидатъ коя отъ де е дошла. — А не да ги изгоришъ.

Змеягъ. Само, че никой отъ тукъ неможе да се завърне тамъ отъ дето съмъ го взелъ.

Гуга. Помисли си. Помисли си — и ще се потърсишъ отъ това, що вършишъ... Ахъ, тия твои крилца!

Змеягъ (Като се кланя). Безъ тия крилца, азъ нѣма да съмъ змей.

Гуга. Ти си зей, защото не знаешъ какво е страдание; защото твоитѣ прищѣвки сж безумие. И за тѣхъ си готовъ свѣта въ пламъци да хвърлишъ.

Змеягъ. Да!

Гуга. Ако ти бѣше робъ — би разбралъ, че това що вършишъ сега е страшно.

Змеягъ. А ти робиня ли си?

Гуга. Нѣщо по-обидно.

Змеягъ (Смекчено). Защо говоришъ тѣй, Гуга? Нали само за тебъ азъ доведохъ най-добрата дружка. Да не си сама, азъ отвлѣкохъ Зара. И тя е доволна.

Гуга. Само азъ зная колко е доволна.

Змеягъ. Нали и тя пѣеше моята пѣсенъ. Нали и тя ме желаше? А вижъ азъ я зачитамъ като твоя сестра. Не съмъ се докосналъ до нея... Слушай, не бивай такава. Помисли си и ще разберешъ колко много те обичамъ... Хайде, засмѣй се, че трѣбва да се раздѣлимъ... (погледва презъ прозореца). Колесницата ме чака.

Гуга (Като отдѣхва). А и ти докато влѣзешъ въ боя, помисли какво ти предстои.

Змеягъ. И ако те послушамъ — ще ме обикнешъ ли?

Гуга. Незнамъ. Но запомни, че никой не ще те обича до като боравишъ само съ сила.

Змеягъ. Ще помисля. Сега дай да те цѣлуна. (Безъ да чака, цѣлува я и излиза).

(Гуга се вслушва въ стѣпкитѣ му, безъ да се мръдне отъ мѣсто. Чува се цвилене на коне и изфучаване на колесница).

(Гуга измжчена се отпуска на дивана и заплаква).